

i 1 Aar, inden han opnaar fast Ansættelse. Naar hans Tjenestetid saa medregnes, er der ingen Ulykke sket, og i det ene Aar kan Ministeren, hvis det skal være en Søofficer, lige saa godt lade ham gaa ud af Numer til denne Værning som til at føre et Dampskib, jeg havde nær jagt, fra Haderslev til Kiel, jeg mener fra Korsør til Kiel. Saa havde de, med hvem han kommer i Forbindelse oventil og nedadtil, haft Vejlig- heds til at prøve ham og lære ham at kende. Og jeg paastaar, at den ærede Minister da lettere og med større Sikkerhed kan give ham fast Ansættelse, hvis Prøven er falden godt ud, end han kan gøre det uden denne Prøve. Dette er en Ansættelse, som vistnok ikke vil møde Modstand fra nogen Side. Det er en Mellemvej mellem det nu bestaaende og det foreslaaede, som jeg tror, det vil være rigtigt at gaa.

Jeg har endnu et enkelt Spørgsmaal at omtale. Det er det Spørgsmaal, der nævnes i § 4, første Stykke. Der staar, efter at der var foreslaaet, at den vedkom- mende skulde have mindst 5 og 2 Aar, nu, at han skal have mindst 3 og 1 Aar i Sømandstjeneste og søgaaende Sejlskib, inden han maa indstille sig til Styrmandsøksamen. Jeg tror, at der i den ærede Ministers oprindelige Forslag her som paa adskillige andre Steder egentlig var mere af en Hen- synstagen til Kommissionens Forslag end til hans egen Overbevisning, og at Forslaget fra Ministerens Side ikke var noget, som han vilde holde paa, hvilket jeg ogsaa tror, er kommet frem under Forhandlingerne i Landstinget. Forandringen, som Landstinget har foretaget paa dette Punkt, anser jeg for heldig. Nu er det saaledes, at de ved- kommende skulde have faret 15 Maanedere efter det fyldte 15de Aar. Der er imidlertid en Vanskelighed, som jeg skal henstille. Jeg beklager, at der er en Vanskelighed, men saaledes er Stillingen. De maa alle have faret 1 Aar i „søgaaende Sejlskib“, men hvad „søgaaende Sejlskib“ er, staar ikke nærmere defineret. Hvad der forstås derved, kan man vel nærmere saa at vide gennem Udvalget. Men det bliver beklageligt nok vist vanskeligt for de paagældende at saa fat paa dette ene Aar i Sejlskibe. Jeg veed det ikke bestemt, men det staar for mig saaledes. Det kan dog mulig føre til, at Sejlskipperne, af hvilke mange have det meget smaat, kunne ligesom ved særlige Næringsveje forlange en lille Præmie af vedkommende for at tage dem om Bord i det Aars Tid; jeg tænker, at adskillige Sejlskibe ville saa en lille Drengeskole, og kan dette tilfredsstille For- bringeren, og det udville sig derhen, kunde det

maasse være ret godt, om der var enkelte af vore mange dygtige Sejlskibsfolk, som bestemte sig til, efter at denne Lov var ud- kommen, at tage en lille Skole af Dreng med, naar de sejle ud, og ad den Vej tror jeg nok, at det kunde lade sig gøre at faa denne Fordring om det ene Aar tilfredsstillet. Der er kun den Vanskelighed, at, hvis de fattige Dreng og saa skulle have det, kommer det til at knibe for dem at komme til Sø, men de ere dog mere vant til hjemmefra at plasse i Søen, og de pleje lettere at faa de første Tjenester. Det gaar vel nok, og kan det gaa, vilde det være ønskeligt at faa en noget større praktisk Virksomhed, en noget større Prøve, om de virkelig ville gaa Sø- vejen, end de 15 Maanedere, af hvilke de 5 kunne tilbringes paa Georg Stage og de 9 som Orlogsdreng. Man siger, at det er Søfart, og de lære ogsaa noget derved, men det er jo ikke ganske det samme som rigtig at komme til at tjene. Kan det gaa, tør jeg ikke sige noget derimod, det kan jo forsøges, og det er ogsaa meget betænksomt, at det skal forbeholdes Ministeren i 5 Aar at gøre Undtagelser fra denne Bestemmelse. Det var dog bedre, selv om denne Bestemmelse staar, at vi fik nogle Bestemmelser ind i Loven om Undtagelser (Afbrydelse af Mariministe- ren [N. Ravn]). Den ærede Minister tror, at, naar jeg gør en saadan Indbending mod Loven, er det af Mistillid til Navigations- ministeren, men hvis han tror dette, saa er det en Misforstaaelse, det er kun for Folks Kundskabers Skyld. Der kunde let tages den Bestemmelse, at for de Elever, der i denne Mellemtid ere optagne paa Naviga- tionskolen, gælder det gamle uden nogen Dispensation, og forfællige andre Bestem- melser i den Henseende. Jeg vil som sagt tillade mig at nævne dette ene Spørgsmaal.

Den Sættestipperøksamen, som kræves i § 5, skal jeg stænte blot en kort Opmærk- somhed. Jeg skal ikke have noget imod den under Forudsætning af, at Søneringsloven, som siden kommer til os, bliver væsentlig ændret paa dette Punkt, men jeg gaar for mit Vedkommende ikke med til efter den Udvik- ling, Skibsvæsenet her har faaet, i saa høj Grad at udvide Farten ved Bestemmelsen om Størrelsen af Skibene, baade Damp- og Sejlskibe, der kunne føres af Sættestipere, sammenholdt med Bestemmelsen i Loven af 19de Februar 1861. Man kan vel sige, at denne Bestemmelse fik en Udvidelse i 1863, men det skete under Forhold, som i Grunden burde have været midlertidige og ikke om- vendt. Men sker der en Indskrænkning til det gamle af 1861 for Sættestipere i Net- ten til at føre et Skib — jeg vil snarere